

Persbericht - Schreef ik de dagen mijn God die ik moest zijn

De Kortrijkse Belleman en medewerker bij de Kortrijkse stadsbibliotheek Peter Arthur Caesens houdt sinds zijn zeventiende al dagboeken bij, meer dan dertig jaar is dat ondertussen. Het oeuvre omvat xx delen. De eerste dertig delen werden begin dit jaar uitgegeven in een bibliofiele versie. Maar ze vormen ook de basis voor de voorstelling 'Schreef ik de dagen, mijn God die ik moest zijn', de eerste eigen voorstelling van radiojournalist Michaël Janart.

Michaël Janart is al enkele jaren vertrouwd met de figuur Caesens en zijn dagboeken. "Ik ken Peter van in de bibliotheek en had hem tijdens allerhande evenementen al een paar keer horen voordragen uit zijn dagboeken. Toen ze mij ooit vroegen om iets te lezen voor een literair evenement dacht ik meteen aan het werk van Caesens. Het publiek reageerde enthousiast, maar ik had het gevoel dat er meer mee mogelijk was.

De selectie van de teksten was geen sinecure, zegt Michaël. "De oorspronkelijke dagboekenreeks bestaat uit een aantal schriftjes met geruit papier. Maar omdat die niet altijd goed leesbaar zijn, zijn de teksten ooit ook uitgetikt op een soort groenig flinterdun kalkeerpapier. De eerste dertig dagboeken bestaan uit bijna drieduizend bladzijden in totaal. Behoorlijk veel dus. Daarbij komt dat de teksten, zoals dat hoort in een dagboek, rauw van de lever zijn. Heel veel ballast dus: passages die weinig origineel zijn, drammerig of waarin oeverloos gezeurd wordt. Maar daartussen zitten dus ook pareltjes: bijzonder ontroerende en verrassende stukken. "

'Schreef ik de dagen,...' is in eerste instantie een verhaal over onbeantwoorde liefde. "Janart: Hoe hard Peter er ook naar hunkert, hij slaagt er maar niet in om een vrouw te veroveren. Zijn eerste en enige liefje gaat naar het klooster. Later in de dagboekenreeks komt ze terug om met hem te trouwen, maar ze verlaat hem weer, na amper drie jaar. 'Vrouwen zouden niet van mij willen weten, omdat ik hen niet ontroer', schrijft hij onder meer. 'Laat ze over mijn leven een soap maken en er zal ontroering alom zijn'".

"Een ander thema naast de liefde - en het ontbreken daarvan- is de manier waarop Peter probeert om vat te krijgen op het leven: door te bestuderen, in te delen, te catalogeren en op te bergen op de juiste plaats. De voorstelling is ook zo opgevat: als een documentaire met een duidelijke structuur, afgeronde hoofdstukken, proper en bevattelijk. Maar zo zit het echte leven vaak niet in elkaar".

Michaël Janart speelde eerder al in voorstellingen van het Stedelijk Conservatorium en in de Jongerenwerking van Antigone. "Een eerste eigen voorstelling is best wel spannend. Teksten schrijven, jezelf regisseren, beslissen over het decor. Gelukkig heb ik de ervaring uit die andere projecten. Ik heb er vooral geleerd hoe je een voorstelling vorm geeft, hoe je iets opbouwt vanuit een personage, een tekst, een situatie,... Ik heb ook erg veel steun gehad aan de hulp van Cathérine Vansteenkiste, mijn docente aan het Conservatorium, en van Jos Verbist, artistiek leider bij Theater Antigone en docent aan het RITS in Brussel."

'Schreef ik de dagen,...' werd eerder al vertoond eind april, tijdens de Week van de Amateurlunten in de vroegere studio van Radio 2. "In mijn vroegere werkplek dus", lacht Michaël. "Het was best wel fijn om daar in een volledig andere context aan de slag te gaan. Het enige nadeel van die studio was dat er bijzonder weinig volk binnen kon. Ik heb de voorstelling gemaakt als eindwerk voor mijn opleiding theater aan het Stedelijk Conservatorium, de vertoning toen was dan ook vooral als examen bedoeld. Maar ik ben blij dat ik het nu opnieuw kan tonen in een echt theater, met de steun van professionele techniekers, voor een ruimer publiek."